

Data publikacji: 28-11-2013

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 27 listopada 2013 r.

Druk nr 509

**KOMISJA
USTAWODAWCZA**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 85a ust. 3 pkt 1 Regulaminu Senatu Komisja Ustawodawcza wnosi o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy.

Do reprezentowania Komisji w dalszych pracach nad tym projektem ustawy upoważniony jest senator Piotr Zientarski.

W załączeniu przekazuję projekt ustawy wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący Komisji
Ustawodawczej
(-) Piotr Zientarski

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾) w art. 75 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności, chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy, a wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne zostało warunkowo zawieszona.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.²⁾) w art. 178 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary ma prawo wziąć udział prokurator, skazany oraz jego obrońca, a gdy skazany został oddany pod dozór lub zobowiązany do wykonania obowiązków związanych z okresem próby, również sądowy kurator zawodowy, a także osoba godna zaufania lub przedstawiciel

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 233, poz. 1381 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 611 oraz z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 123, poz. 849, z 2008 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 22, poz. 119, Nr 62, poz. 504, Nr 98, poz. 817, Nr 108, poz. 911, Nr 115, poz. 963, Nr 190, poz. 1475, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 34, poz. 191, Nr 40, poz. 227, Nr 125, poz. 842 i Nr 182, poz. 1228, z 2011 r. Nr 39, poz. 201 i 202, Nr 112, poz. 654, Nr 129, poz. 734, Nr 185, poz. 1092, Nr 217, poz. 1280 i Nr 240, poz. 1431, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2013 r. poz. 628 i 1247.

stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, o której mowa w art. 73 § 1 Kodeksu karnego, którym powierzono wykonywanie dozoru.”.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Cel projektowanej ustawy

Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy ma na celu dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 lipca 2013 r. (sygn. akt SK 9/10), stwierdzającego niezgodność art. 75 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.; dalej jako: k.k.) z Konstytucją. Sentencja wymienionego rozstrzygnięcia została opublikowana w Dz. U. poz. 905, w dniu 8 sierpnia 2013 r. Wyrok wraz z uzasadnieniem ukazał się w OTK ZU Nr 6A, poz. 79.

2. Przedmiot i istota wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego

Trybunał orzekł, że art. 75 § 1 k.k. w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości odstąpienia przez sąd od zarządzenia wykonania kary w sytuacji, gdy wobec skazanego ponownie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli przemawiają za tym szczególne względy, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z treścią zakwestionowanego art. 75 § 1 k.k., sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności. Przytoczony przepis znajduje zastosowanie względem skazanego, wobec którego sąd zastosował warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary. Jak wynika z art. 69 § 1 k.k., zwieszeniu może podlegać nie tylko kara pozbawienia wolności (nie przekraczająca 2 lat), lecz również kara ograniczenia wolności lub grzywny. Jednak aby zaistniała podstawa obligatoryjnego zarządzenia wykonania kary zawieszanej, karą wymierzoną skazanemu za przestępstwo popełnione w okresie próby musi być już kara pozbawienia wolności. Ponadto art. 75 § 1 k.k. wymaga, by ponowne skazanie dotyczyło umyślnego przestępstwa podobnego, tj. należącego do przestępstw tego samego rodzaju bądź też tak jak poprzednie – popełnionego z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (art. 115 § 3 k.k.). W świetle tego przepisu bez znaczenia jest za to okoliczność, czy za przestępstwo podobne orzeczona została bezwzględna kara pozbawienia wolności czy też kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Trybunał ocenił art. 75 § 1 k.k. z punktu widzenia prawa do sądu. Jego zdaniem, postępowanie toczące się w oparciu o art. 75 § 1 k.k. jest postępowaniem odrębnym od postępowania głównego, w którym sąd rozstrzygnął prawomocnie o winie skazanego, a sąd wykonawczy, który wydaje postanowienie na podstawie powołanego przepisu, rozstrzyga o prawach i obowiązkach skazanego. Nie ulega zatem wątpliwości, iż postanowienie takie dotyczy sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Co więcej: według sądu konstytucyjnego, zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności uprzednio zawieszanej (z uwagi na związanie zasadą skargowości, a tym samym ograniczony zakres kontroli, Trybunał nie zajmował się kwestią zarządzenia wykonania kary ograniczenia wolności lub grzywny) oznacza z perspektywy konstytucyjnej wdrożenie jakościowo innej sankcji karnej. „Skutkiem takiego zarządzenia jest bowiem rzeczywiste i zupełne pozbawienie wolności osobistej – wolności dotąd ograniczonej i z reguły obłożonej warunkami (wypełnienie nałożonych obowiązków i podporządkowanie się dozorowi kuratora).” Tymczasem „wolność osobista człowieka należy do najbardziej fundamentalnych praw i pozostaje w związku z prawem do bezpieczeństwa osobistego (...). Jednym z najważniejszych elementów gwarantujących to, że do pozbawienia wolności jednostki dochodzi tylko w warunkach szczególnie uzasadnionych, jest ustawowa gwarancja pełnej, realnej sądowej – a zatem procesowej – kontroli nad potrzebą pozbawienia wolności jednostki.”

Trybunał Konstytucyjny podkreślił również, że „(...) w obszarze prawa karnego państwo prawne zapewnia bezpieczeństwo i porządek publiczny, stosując takie środki represyjne, jakie są konieczne. Realne pozbawienie wolności jest środkiem *ultima ratio*. Wymaga to zapewnienia sądowi wykonawczemu możliwości rozważenia wszystkich okoliczności sprawy relewantnych w dniu wydania postanowienia.” Sąd wykonawczy powinien mieć więc zagwarantowaną możliwość zbadania – gdy stwierdzi, że proces karny w kolejnej sprawie zakończył się skazaniem za podobne przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania¹ – czy nie zachodzą okoliczności szczególne przemawiające za niezarządzeniem wykonania wobec skazanego kary orzeczonej za pierwsze przestępstwo. „(...) fakt ponownego skazania na karę pozbawienia wolności także z jej warunkowym zawieszeniem, jest przesłanką negatywnej prognozy kryminologicznej. Równocześnie nie bez

¹ W sprawie, która stanowiła tło dla wypowiedzi Trybunału, także w przypadku drugiego skazania skarżącemu wymierzona została kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Ten szczególnie układ znalazł odzwierciedlenie tak w wywodach Trybunału Konstytucyjnego, jak i w samej sentencji wyroku.

znaczenia dla całości prognozy kryminologicznej skazanego jest fakt kolejnego wyroku, w którym sąd skazujący doszedł do wniosku, że w stosunku do wszystkich okoliczności także tej kolejnej sprawy okazało się niekonieczne orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Sąd wykonawczy powinien mieć, w takich okolicznościach, możliwość własnej oceny sylwetki skazanego. Prognozę tę sąd wykonawczy musi ustalić na moment orzekania w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Na ustalenie tej prognozy nie pozwala jednak art. 75 § 1 k.k.” Trybunał Konstytucyjny wyraził przy tym pogląd, że zaskarżony art. 75 § 1 k.k. prowadzi do niespójności. Z jednej strony bowiem sąd, orzekając ponownie karę pozbawienia wolności i jednocześnie ją zawieszając na okres próby, daje wyraz przekonaniu, że w odniesieniu do skazanego, pomimo ponownego skazania, w dalszym ciągu zasadna jest pomyślna prognoza kryminologiczna, z drugiej zaś – zarządzenie wykonania wcześniej orzeczonej kary dowodzi, że taka prognoza nie istnieje.

„Brak możliwości podjęcia przez sąd karny wykonawczy zindywidualizowanej decyzji co do tego, że wykonanie kary pozbawienia wolności nie jest konieczne, godzi w konstytucyjną treść kompetencji sądu (...). [S]prawiedliwość procedury sądowej wymaga, aby sądy mogły badać i oceniać okoliczność, czy owa pozytywna prognoza kryminologiczna przestała istnieć w związku z ponownym skazaniem na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.” Trybunał nie podzielił wobec tego stanowiska, że powrót do podobnego przestępstwa umyślnego całkowicie i definitywnie przekreśla pozytywną prognozę kryminologiczną sprawcy. „Przyjęcie takiego domniemania i nałożenie na sąd obowiązku wdrożenia – w każdym przypadku – wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności stanowi niezgodną z Konstytucją ingerencję ustawodawcy w niezależność sędziów.” Jak podniesione zostało ponadto w uzasadnieniu wyroku, opisywany stan rzeczy jest sprzeczny ze standardem międzynarodowym. Stosownie bowiem do Zalecenia nr R(92)17 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich Rady Europy dotyczącego spójności orzekania karnego, w żadnym stadium postępowania karnego poprzednie skazanie nie powinno być mechanicznie traktowane jako przemawiające przeciwko oskarżonemu, a automatyczne zarządzenie wykonania zawieszanej kary może prowadzić do niesprawiedliwości, gdyż nie bierze pod uwagę, czy przestępstwo było błahе i jakie były okoliczności jego popełnienia.

Reasumując: Trybunał Konstytucyjny ostatecznie za trafny uznał zarzut, że procedura sądowa przewidziana w art. 75 § 1 k.k. „(...) nie ma cech procedury sprawiedliwej, wymaganej przy rozstrzygnięciu o sprawie w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. Wolność osobista

wymaga, aby sąd, przy orzekaniu o jej realnym pozbawieniu, miał zapewniony zakres uznania (minimum kompetencji sądu).”

Trybunał odroczył w czasie utratę mocy obowiązującej zakwestionowanej normy prawnej. Wedle punktu II sentencji orzeczenia, zostanie ona derogowana z systemu prawnego z upływem osiemnastu miesięcy od dnia ogłoszenia orzeczenia w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 9 lutego 2015 r.

3. Różnice między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Mając na uwadze motywy rozstrzygnięcia przedstawione w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 lipca 2013 r., w projekcie proponuje się nadanie nowego brzmienia zarówno przepisowi negatywnie zweryfikowanemu przez Trybunał Konstytucyjny, jak i art. 178 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.; dalej jako: k.k.w.).

Jeżeli chodzi o art. 75 § 1 k.k., to w opinii projektodawcy wyjątek od zasady obligatoryjnego zarządzania wykonania kary warunkowo zawieszanej powinien zostać wprowadzony zasadniczo w takiej postaci, w jakiej został on sformułowany w sprawie SK 9/10. Przepis ten winien zatem stanowić, że sąd zarządza wykonanie kary w przypadku, gdy skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności (przesłanka w pełni zbieżna z dotychczasową), chyba że przemawiają przeciwko temu szczególne względy i jednocześnie wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej za podobne przestępstwo umyślne zostało warunkowo zawieszane (dwa ostatnie warunki dodane celem uczynienia zadość orzeczeniu Trybunału). Dokonanie w tym wypadku dalej idących zmian aniżeli tylko transponowanie do k.k. sentencji wyroku, z drobną jedynie korektą, byłoby niezasadne z następujących powodów.

Po pierwsze, podkreślić wypada, że ustawodawca dysponuje daleko posuniętą swobodą regulacyjną w kształtowaniu mechanizmów wykonywania kar (tak z uwagi na konieczność realizacji celów kryminalnopolitycznych, jak i z racji obowiązku nałożonego na państwo przez art. 5 Konstytucji, a mianowicie – obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa obywateli). W ramach tej swobody może więc wskazywać konkretne przesłanki świadczące o negatywnej prognozie kryminologicznej sprawcy. Tak właśnie spojrzeć należy na art. 75 § 1 k.k. i w konsekwencji uznać, że (poza tą szczególną sytuacją, gdy doszło wprawdzie do skazania, ale sąd rozpoznający sprawę, w której skazanemu zarzucono popełnienie umyślnego

przestępstwa podobnego, dopatrył się mimo wszystko okoliczności przemawiających za zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i gdy dodatkowo zachodzą owe „szczególne względy”, na które nacisk kładzie sam Trybunał) zobligowanie sądu wykonawczego do zamiany sposobu wykonania kary nie może być ocenione jako nadmierna ingerencja w „niezależność sędziów”. Skądinąd w tym duchu sąd konstytucyjny wypowiedział się w sprawie P 6/10, stwierdzając, że: „(...) w granicach swobody regulacyjnej przysługującej ustawodawcy mieściło się wprowadzenie przepisu stanowiącego sankcję wobec sprawcy, który mimo danej mu szansy nie tylko nie spełnił pomyślniej prognozy, co do zachowania się w okresie próby, lecz ponownie popełnił umyślne przestępstwo, i to podobne do poprzedniego, za które został prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności.” (wyrok z dnia 5 kwietnia 2011 r., OTK ZU Nr 9A, poz. 128).

Po drugie, trudno ukryć, że rozstrzygnięcie z dnia 17 lipca 2013 r., wprowadzające *de facto* „obligatoryjność względną”, czyni zarazem swego rodzaju wyłom w systemie środków probacyjnych. Otóż, warto przypomnieć w tym miejscu, że również przepisy art. 68 § 1 k.k. oraz art. 160 § 1 pkt 1 k.k.w. nakładają na sąd obowiązek wydania ściśle określonych orzeczeń w razie prawomocnego skazania za przestępstwo umyślne popełnione w okresie próby. Pierwszy ze wspomnianych przepisów nakazuje sądowi podjąć postępowanie karne, które wcześniej zostało warunkowo umorzona na zasadzie art. 66 § 1 k.k. Z kolei w art. 160 § 1 pkt 1 k.k.w. przewidziano obligatoryjne odwołanie warunkowego zwolnienia udzielonego na podstawie art. 77 § 1 k.k. Niezależnie od tego razić może też fakt, że w myśl art. 75 § 1a k.k. sąd musi zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy bądź groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą. Zaakcentowania wymaga przy tym to, że kategoria „rażącego naruszenia porządku prawnego” jest zdecydowanie szersza niż przesłanka umyślnego przestępstwa podobnego, a dla uznania, że mamy do czynienia z takim „rażącym naruszeniem” k.k. nie wymaga wcale, by fakt ten został stwierdzony prawomocnym wyrokiem sądowym. Wyraźnie widać tutaj zatem brak symetrii, choć trudno zaprzeczyć temu, że intencje przyświecające ustawie z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842; zob. art. 5 pkt 6) były słuszne.

Powyższe spostrzeżenia skłaniają więc do postawienia tezy, że jedynie w przypadku, gdy drugi wyrok skazujący niejako potwierdził pozytywną prognozę kryminologiczną odnośnie do sprawcy (tzn. gdy wymierzona mu na mocy tego wyroku kara pozbawienia wolności także została zawieszona), sądowi wykonawczemu powinna zostać przyznana możliwość podjęcia decyzji co do zarządzenia wykonania pierwszej kary. Kierując się zresztą przedmiotowym argumentem związanym z ponownie pozytywną prognozą kryminologiczną, projektodawca uznał za celowe przyznanie sądowi marginesu swobody bez względu na to, jakiego rodzaju karę orzeczono w pierwszej sprawie. W tym zakresie projektowane brzmienie art. 75 § 1 k.k. odbiega co prawda od rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego, niemniej jeszcze raz podnieść trzeba, że orzekając w kwestii konstytucyjności wymienionego przepisu Trybunał związany był zasadą skargowości.

Oczywiście kolejną materialną przesłanką, jaką w rozważanej sytuacji miałby badać sąd, ma być według projektu przesłanka „szczególnych względów”. Z wypowiedzi Trybunału płynie wniosek o dopuszczalności posługiwania się taką klauzulą na gruncie prawa karnego. Ponadto należy zgodzić się z uwagą zamieszczoną w jednym ze zdań odrębnych do wyroku z dnia 17 lipca 2013 r., że ustawodawca nie będzie w stanie sprecyzować tych wszystkich okoliczności, w których sąd powinien odstąpić od obligatoryjnego zarządzenia wykonania kary. Oznacza to, że interpretacja, czy w danej sprawie istnieją takie specyficzne okoliczności, które można określić mianem „szczególnych względów” musi być pozostawiona sądom, które to będą rozstrzygać *a casu ad casum*.

Ta ostatnia okoliczność przemawia skądinąd za równoczesną nowelizacją art. 178 § 2 k.k.w. Aktualnie przepis ten przewiduje, że w posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary ma prawo wziąć udział prokurator, skazany oraz jego obrońca, a gdy skazany został oddany pod dozór lub zobowiązany do wykonania obowiązków związanych z okresem próby, również sądowy kurator zawodowy, a także osoba godna zaufania lub przedstawiciel stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, o której mowa w art. 73 § 1 k.k., którym powierzono wykonywanie dozoru, chyba że zachodzą przesłanki zarządzenia wykonania kary określone w art. 75 § 1 lub 3 k.k. Innymi słowy, sytuacje uregulowane w art. 75 § 1 i 3 k.k. nie są objęte gwarancją udziału skazanego czy też jego obrońcy we wspomnianym wyżej posiedzeniu sądu wykonawczego. Skoro jednak w świetle zmienionego art. 75 § 1 k.k. sąd będzie władny uwzględnić wszystko to, co przemawia na korzyść skazanego i mieści się w kategorii „szczególnych względów”, zasadne staje się zapewnienie

skazanemu oraz jego obrońcy możliwości stawienia się na posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary (nawiasem mówiąc, analogiczne uprawnienie przysługuje im już obecnie wedle art. 160 § 3 zd. 2 k.k.w., normującego kwestię posiedzenia w przedmiocie odwołania warunkowego zwolnienia, które chociażby w warunkach art. 160 § 1 pkt 1 k.k.w. jest obligatoryjne). W proponowanym brzmieniu art. 178 § 2 k.k.w. wyeliminowany został ponadto wyjątek odnoszący się do podstawy z art. 75 § 3 k.k. (instytucja fakultatywnego zarządzenia wykonania kary), jako że brak jest argumentów, które przemawiałyby za jego pozostawieniem, zwłaszcza że prawo udziału w posiedzeniu przyznano skazanemu oraz jego obrońcy, gdy zachodzą przesłanki obligatoryjnego zarządzenia wykonania kary wskazane w art. 75 § 1a k.k.

4. Skutki projektowanej ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy Kodeks karny wykonawczy uwzględnia stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zaprezentowane w wyroku z dnia 17 lipca 2013 r. Podstawowym jego skutkiem będzie zatem zastąpienie regulacji, która nie spełnia standardów konstytucyjnych, taką, która będzie odpowiadać wymogom z art. 45 ust. 1 ustawy zasadniczej.

Przewiduje się, że projektowana ustawa nie pociągnie za sobą skutków finansowych dla budżetu państwa ani nie wpłynie na poziom dochodów i wydatków pozostałych jednostek sektora finansów publicznych, w tym jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowane zmiany nie będą miały również wpływu na konkurencyjność gospodarki i funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Proponowane rozwiązania nie są objęte prawem Unii Europejskiej.

.....
T ł o c z o n o z p o l e c e n i a M a r s z a ł k a S e n a t u
.....